

mocně Phlegmata, to gest i
W tom není mu žádná věc podob
ge a fusti. **A** Utektej, vysoce
chagi ge s Mastyrem, Sfastr
wota dáwagi / prawice, že nad gine
bez rady a rozšaffnosti vžíwati. Nebo

A Dělagi w Apatekách Pillule de Euforbio,

Zerwina

A Euforbium náramně prudj a otwírá Saule y

A Euforbium s dřewenným Olegem siniffeně / a
wal / dobře gim spomáhá. **A** Euforbium do

z Slawy mnoho zlých wshkostí wywozuge.

siniffene. pomazowáním wrchu Slawy, wrědowatim zabájí.

distyllowaný, w předgmenowaných potřebách k vžíwání gest mjrněž

A Euforbium w Olegi žluté fioly rozpustěné, nemocy žilen zabájí /
hsuboký, zdřewenění, vkrivení aust, Křeč, třesení, Pačostnicy / hrowadlně hrbol
nosti rozpaustí: Poskwrny síle y černe na Tele střá / dnu hrbolnj ztencuge. W Ap
tekách takowý Oleg strogj.

Czertowo Horno. Asa fætida.

A Sa fætida stáwa, kterauz w Apatekách suchau magj, gest horká a suchá na posledním
aneb na čtvrtém stupni: Mocj rozdelugjcy, pronikagjcy a sstrawugjcy.

* Chce tomu Don Garzias de Horto lib.1. Aromat. hist. cap.3. Že Asa fætida gest apu
Auicennam & Serapionem Alticht, & Gracorum Laserpitium. Dynamuge také / že gest
geste v welikém vžíwání v Indyanstých, netoliko w Lekarstwj / ale y w potrawě aneb w jídle /
a že v nich nemá žádné takowé zlé vůně a chuti. W těch místech pak obzwláštěně gi vžíwagi
k nawrácení chuti k jídlu / a k uposlynění žaludka. *

A Czechowé gi od gegiho welikého a odporného smradu Czertowo hornu tšagi /
tako y Apatekaři Stercus vel merda Daemonis, Němcy Teuffelsdreck: † a neylepši gest
gasné, počerwenalé jako Myrrha, a smrduté.

Wnitř.

A Proti Paducý nemocy a Ssaku dobrý Prach: Wezmi třetí díl čtvrtce, scru
pulum unum Czertowa horna, Asa fætida, to gest tak mnoho jako ztíží dwadcyti zrn
gečných / a dwa Strupale zrn Pepře / Horčičného semena gednu čtvrtcy: Z toho wse
ho vděleg Prach / a wtýmžni na čitřobu po dwakráte ho pošjweg, s wodau Lawendu
lowau: Nebudeť se potřebj brzo zase tež Nemocy obáwati. A to se státi má za první
čtvrti Měsíce.

A Item, proti Paducý nemocy wyborne Pillule: Wezmi
Isopu, Bobrowého stroge, Jablečnjku, každého půl čtvrtce / Piwonkowého kořene půl
Lotu / Czertowa horna třetí díl čtvrtce: Wsěck o to ztřuc na Prach / vděleg s miztan
Sypowan čtrnácte Pillulj. Z kterýchžto Nemocný každého dne dvě pošjti má v we
čer / Edyžby spat gsti chtel.

A Pillule ex Asa fætida, s fiolowým Syrupem
v wečer přigatě, čistj Prsy / a činj lehké dýchání / Edyž pomáhagi k odchrtowání a wymj
tání necistoty slemowité / kteráz se w žaludku a w Prsých zdržuge.

A Asa fætida v wine wačená a procezená, s Medem aneb s Cukrem smjchaná, gest
dobrá proti každodennj Symnicy. Pítá s Pepřem v wine, Křeč a Pačostnicy hogj.
Přigatá s měkým Wegcem, zabájí Káffel / a Plíce zwrědowané hogj.

A Czertowo horno dáwagi Sedlácy Krawám a dobytku.

Zuzana Trojanová

BOTANICKÁ ZAHRADA

Ve vodách plují hvězdy
když nejsou vidět
V čas kdy se lidé smrákají
v kapičky a vítr
chce se mi vždycky utíkat
Jako když neviditelní rozhází
drobounká kvítka nelásky
s kýchavou vůní
I člověk by ustrnul
Natož básně
Ale v botanické zahradě podzim kvete
Pod zvonivou výlohou ledu
plují hvězdy
když je chceš vidět
Štěstí se zapletlo do draků z javoru
a míjelo nás
Listovní tajemství podzima
dodnes ve mně dřímá
když v botanické zahradě zráním kveteme
A úplně za vším vždycky stojíš ty sluncem v úplňku
a říkáš
Nejdůležitější je dělat krásné

SEN O VOSIČCE

Našel jsi úl a bál ses ho rozbít
pěstičkami
Děti se taky bojej a držej se mámy
Komíhají hlavičkami
a vypadať nestvůrně
Jez, chlapče, vosí kašičku,
včelí je drahá, tak drahá
Pak ti najmem vraha na lžičku
Polykej, robátko, slzy z očí
tak modrých, že se točí
jak větrníčky ve větru
Letěla vosička žlutá letěla do daleka
Nemohla doletět křídla jí spálil mráz
Chlapečku maličkej a něžnej
hlavu si sraz
A proč se pořád ptáš ?
Vždyť víš, ty víš, úplně nejvůš
se nesmíš bát
Kolik ještě kolikrát ?
Děti se bojej i svojí mámy

TRNÍČKO TRNÍ

Trníčko si brousí kosičky
zdrobnělých jmen
A hrotí se A hrotí
Pěkně tuhé ořezané
do špičky ve výponu
Červená se růže červená
v tom kraji kolem
A stydí se, hloupá
Kdekdo jí trhá plátek po plátku
a ždímá vonný olejíček
A padá pusou do kytíček
Parfémově voní
Hřívíčky bleďoučkých koní v trní
nozdrami vrní tu svou
Spi, miláčku, trní se hrotí a hrotí
Usni, miláčku, nebe je v kalužích jako doma

KrÁvA u KrMeLcĚ

V lese stojí krmelec
Choděj tam žízniví pytláci chytat vodu
do pozašíváných batůžků zlodějí

A malíř tam po ránu maluje kameny na bílo.

Kráva u krmelce dělá kotrmělce
Přečnívaj jí rohy trká mezi bohy
Vznaly se hlohy červená běží lesem

Kravičko hejbej nosem hádej kdo jsem ?

Kráva a tráva se něžně rýmujou
On myslí na jinou
Ať si at, já budu spát
A pít z krmelce ptačí zob
A pytlákům kopat hrob
Kráva mě našla ještě živou
K snídani káva se smetanou
A má to smysl pro krávu

Miluji miluji miluji zelenou trávu
při úpatí lesů s krmelci se solí

Lituji lituji lituji zelenou trávu
a jak po ní šlapu v úponcích zabolí

Mé srdce vložte do krmelce se solí
a chodte denně pro miláčka ať se modlí ke kravičce
Ať má srdce na poličce
Mraky přebolí

Znam se osobně s apštolem

a vůbec nemá' chut' si hrát
Sem moudrej rozumíš
Lezeš mi na nervy
odporná mŕo
chlupatá tmo
asi tě zašlapnu
aby si nemyslela
že každej si může
žít jak chce

Dyby ses rozkrajel

porcoval na dlaždičky
biločerného chodníku

crrr crrr

povídá telefon

nelži

dneska smím po bílých
povídám

Idem po bílých

ona nekazí hru

po černých proti

nám mrká na mne

dlouhýma řasama

oko na punčošce

Ta ženská měla

nemožněchlupatý nohy

povídá

telefon

Tan Badalec

Tvořivý člověk ctí minulost
tím, že jí dává pokoj a nežije
z ní.

FRANZ MARC
/ 1880 - 1916 /

Přede mnou zpíváš

Večer co večer mne k tobě přinášejí
a ty se neptáš odkud
Jen trpělivě snímáš
s kuchynského kříže
hadříky bílých pohlednic

/Plavovlasé moře
Pláže tvých předstupů
Delfíní oblost boků kreslí had/
Už tenkrát bože
tolik milosrdná
z křehkého dotýkání
A ještě dnes

K duši
Prázdné jako zítra
nepouštíš úzkost
Ani s vlaštovkami
A zpíváš
I když na mých rtech
slova už léta nebolaví tebou
neuhýbáš té nouzi
Třebaže jsi také století
zdejšího křižování

Předemnou zpíváš

a zatímco já
už dávno černě uspolčený s hady
ti demonstruji peklo
a křičím po naději
ty přioděna pouze
maceškami smíru
laskáváš v klíně
rozplakanou noc

Až po kotníky zaseklá
v krvavých šupinách
A neustále
ideálně bílá

Leo Gabrhelík

Nikdy ti nenapíše básen jak bych chtěl
Jediným slovem
/Dnes je tak snadné minout
ptačí verš
nakonec
i ty odepsané se ráno zapomenou/
A možná bych to ani neuměl

Ale to neznamená že v tobě nemiluji
ještěrky hady
a další podobnou havěť
tvého ženství
více než v jiných ženách
kterým občas básně posílám

Překotně hovorný
jako dítě které zamlouvá
už odhalenou lež

Pro tebe mlčím

Odcházení

I.

Šeřík už dávno vyvedl své mladé.
a jaro poodběhlo za patami vran.

Zrazuji dětskou
pravdu o pokladech.

Zadýchán
stojím.

Nikým nestíhán
přijímám pravdu podobojí.

Vezmeš
nevezmeš.....

Sebeklam
jenž slovu nedostojí.

Soumrak už lehce nablápuje z houští.
Na vícku ticha kos si hloučce
rozestýlá
přemlouvám pamět házu los.
Pobyla byla nepobyla.
Blíž věčnosti dal od hodin
jdeš.
Zíten v šatě hodovním.
Nevezmeš vezmeš
černá bílá
jak bolest která nepouští
naději která nedožila

II.

Po muži, který ukazuje na hvězdy, házejí kameny,
tomu však, jenž si přivlastňuje chléb vdoviných dětí, se plazí lidé před nohama.
Pohleďte jen na rodiče, chtějí, aby dítě jednou sedělo v ředitelském křesle, aby
jezdilo v autě. Škola a rodiče je pobízejí.
Stojí-li někde muž, jenž ukazuje ke hvězdám, pak jej nesmějí vidět.
Všichni, kdo šli ke hvězdám, umřeli chudí. Dali všechno, zanechali jen daně.
Nebyli obtíženi bohatstvím, byli lehčí, takže se dostali do ložky, která dopravuje
temnotami inferna.

Edvard Munch

Život není k z á b a v ě .

K t r ý z n i

o k o u z l e n í

ú ž a s u

a n o

Josef Čapek

- nejsou klidná
povolání, protože
uprostřed všedního
dne vás může potkat
smrt

J. Cole

Václav Krístek

HAJNÝ

1.

Pak jsem šel pasekou vzhůru po příkré stráni
a zuby a nehty se držel hubených nařezů.

2.

Mlynářův zlý nesutýkal za mnou
schovával se za padlé kmeny
a chtěl mi skočit na krk .

3.

Otáčel jsem se ale a on proto zůstával
strnule stát v šikmé krajině.

4.

A dole se hnala řeka.

5.

A nadal jsem a škrábal nahoru.

6.

A šlapal na běžící mravence.

7.

A znovu nadal a stále se chytal.

8.

A mluvil jsem k mravencům a bral je do rukou
a mačkal mezi vrstvy.

9.

6. vy bídní a bezejmenní

10.

A nahoře v příkré stráni jsem se dostal
až k hnízdu lesních včel
a musel se za ně chytnout.

11.

A ony musely létat a kroužit okolo mne.

12.

A já musel nouštět své prsty z dř
a letět vzduchem a mávat křídly
a znovu se chytnout.

13.

Ó, vy bídní a nerozpoznatelní.

14.

Každý z vás žije jen nočem svých soukmenovců
a ve svém světě,
kterých je na tisíce v tomto lese.

15.

A já mezi tím a špinavý a opuchlý
a s rezavou nuškou zadřenou v zádech
a se semenem bez ženy
a živím se komáry a houbami s šedivými klobouky.

16.

A stále se mezi vámi rotácím
a navštěvuji vaše řřední dny
a nerozumím vám.

17.

A křídla mám sletená notem
a nemohu vzlétnout
a deru se nahoru.

18.

A stále znovu padám.

19.

A znovu se deru nahoru.

20.

A jednou se nepokusím zachytit
a hlava mi padá dolů
a teče z ní krev na všechny strany.

21.

A dole se točí řeka.

REBTGENOLOG

Jó holky moje
z rozevlátých ulic
co svlíkáte se s jarem

a holky bosý

rozennutý

a prostovlasý

a holky mámivý

co házíte usměvy

a holky lesbický

tichý

a lyrický

a holky bláznivý

s hlavou plnou smíchu

a holky vášnivý

s klínem mokrým v rychu

svý starosti máte

svý sny prožíváte

a je vás tolik

když touláte se kolem.

Ale já vás dostal všechny.

Přicházíte s balíčkem menstruace

svlíkáte se v dýchavičných komůrkách

na modré světlo lezete dovnitř

nahé vyděšené a smířené.

A někdy se některá z vás

dostane na mramorový stůl

a když ji ještě naposledy ukážou

tak její klín její ústa i oči

jsou už na nic
a co z toho
že to kdy měla
když už má no tom.

VRAH

Dnes v noci
se mi zdálo
o tvé smrti,
miláčku,
celým městem
šel stesk
a výčitky.

Vyhýbal jsem se
čtvrti, ve které
nejsou továrny
ani tam nejezdí
moc nákladních aut,
jen jeden komín
aviní okolí
hustým a mazlavým
černým kouřem.

Snažil jsem se jít
nořád za rohem,
nedej bože,
abych dýchal tvůj nosel,
miláčku,
šel jsem na tvůj pohřeb
a ten se nekonal.

Ale já přece nechtěl,
abys zemřela,
jenom se mi to zdálo
a najednou mne z toho
nořadla taková lítost,
že jsem si kondoloval
a cítil prudkou rozkoš.

Milena Kolaříková

J a z z o v é i n t e r m e z z o

Šli jsme spolu večer poslouchat

jazz a pít

 a když jsme odcházeli

venku už zase pršelo

a od lamp se melancholicky kouřilo jak z velkých úst

 Na-še tváře v tom mokru na betonu

 odcházely v loužích a přes okýnka aut

Trolejbus jel měkce jako kočka nocí

 díval ses přes mou hlavu na město

 a miláčku

venku pořád ještě pršelo

 ulice byly dlouhé bez světél

a od vás z okna čtvrtého patra

byl slyšet hluk nočního nádraží

 noc tmavá a síťová

 jak kalhotky na křesle

tvé ruce pod mou hlavou a tak se milujem

- já beránek tě přikrývám

A pak

 kouříme

 a jak

 usínáš

 vracíš mě

 zpátky

 a tma

 je zadní schodiště

 do mé samoty

Ac... proč se mnou spíš???

Melouny

...a vůně otevřených melounů
je vůní deště
Když prší
ráno nebo pozdě večer propadám melancholii
ve dne tak pospíchám
i když mi utíká jen čas
Pak stojím nad otevřeným melounem
který se tak krásně rýmuje
s bílým talířkem a černými semínky
a poslouchám
jak sladce voní
Když prší
je všude čisto jako v tom melounu
vracím se pozdě domů
jenom ulehnout
a pěkně se rýmovat s rozestlanou postelí
a otevřeným oknem
Melouny jsou tak jednoduché
Ach, jen se rýmovat.

N o ě ě n í i n t e r m e z z o I

A jak jdu od vás dolů po schodech
naproti nad sídlištěm
stoupá úplněk jako otevřená dlan
nebo
kulaté oči tulení
zadeček holčičky, jež spí
a jejíž sny
jak broskev do jezera hozená
es měkce houpají

A ten kdo nespí po nocích
málokdy dýchá ve verších

Jen hledá ve tmě oči tulení
k tulení
kulaté oči tulení...

Noční intermezzo II

A ještě dřív než usnu
zní dlouho do noci
vzdálené houkání vlaků
z Hlavního nádraží
Není kdo by dnes přišel
a víme oba - já i tma
že se nám stýská takhle na podzim
po teple přátelského těla
Ale
nelze u každé cesty v přítmí stromů
najít pro sebe miláčka
jak s jablkem v ruce odpočívá
i když tolik jabloní je opuštěných
Už svítá
Někdo si píská, jak čeká na tramvaj
někdo si píská, jak čeká na tramvaj
Nejsem to ale já

VIZE ZAZRAČNEHO SVĚTA ŽIVOTI

pod víčky transplantovaného krále
který spí
v zahradě
odkvétajících žen
a hlubinných ryb

Několikrát denně
zablýskne poslední slunce
na stěnách jeho dlaní
vytváří tak den - obraz
magickou tabulí snu
jasný diagram horečky

Stanislav Oborský

nikdy už nechci obživnout!
křičí opuštěná
sfinga
na okraji
pouště

jeden Oidipus
stačil
teď už
nepotřebuje nic víc
než
pohled
na tisíce vrtných věží

cítí se zcela
šťastnou
když
se chvěje
horký vzduch
pouště

/ Standa Oborský /

Noc se oděla
do saténu dne

a sténá
s prsty přivřenými ve dveřích

za ranního rozbřesku
sedí schoulená
na lavičce v parku

stačí říct
"tak jsem tady"
a zvedne hlavu

ó lásko
jsem děšť
a putuji k tvým kořenům

/ Jiří Kovanda /
13. 7. 1974

podzim
je
nevěsta
která
trousí
přezrálá
jablka
a
pláče

Jiří Kovanda

ze
stínu
vyšla
udýcha-ná dívka:

těsnou blůzičku k prasknutí:

bylo mi pětatřicet
a stal
jsem
se

bleskurychlým vrahem

Jiří Kovanda

PETR MĚŘICKÁ

obrazy
poezie

Stínidlo na duši.

TY.

MOTTO: Přinesla jsi z noční toulky v dlaních zase jedno tajemství. Kvůli němu sis ani nemohla umýt ruce.

Budívalas mne do studených rán
a svými příběhy znovu uspávala.
Já v nich nikdy nenašel světlo,
i když mi je vyprávíš ze všeho nejraději,
mohu ti však říct, že se mi při nich dobře usíná?
Vymykáš se zcela mému chápání,
leč tajemná věčnost tvých zážitků mě vždy znovu
uvádí v úžas.

Jako pták z černého sametu
navečer tvá těkavá duše vylétá neslyšně za potravou.
Znám tě tak dlouho a ještě nevím,
jak vypadáš v noci.
Říkalas, že svými vlasy jako chapadly
pomáháš zatahovat slunce pod hladinu tmy;
každý den ti tak přibývá záplata na věčně dřavém
stínidle na duši.

Vyprávíš o bolavých očích přírody, které jsi našla
po spadáném listím, o tajemství úplňků v kapkách rosy.
O kapkách rosy, v nichž si četla podivné příběhy
tichých hororů. Hororů, místo strachu, plných překrásných
myšlenek a poselství. Vyprávíš o tajemství zdušených
výkřiků v chladivých tůních. Svou lásku k přírodě koupeš
v jezírkách zvířecích stop po dešti. Každé semínko
budoucího stromu znáš jménem. Dokážeš napsat se zavřenýma
očima báseň o květinách i když je po nocích okrádáš
o spánek a ony zas tobě nedají přes den spát svou vůní.

Několikrát jsem zachraňoval tvé srdce před utonutím
v bezedném močálu a poté ho, celé zablácené, balil
do čistých plín.

Mrazivé k jiným lidem, mne hřálo v dlaních, nadýmající
a stahující se rozvodňováním cév. Hodně často se tvůj
život vyléval ze břehů, na nichž postával, opřený o svou
sekyru, kat. Zdálo se mi, že je ti povědomý.

Byl to tvůj přítel?

Ty sama ses nikdy nepokoušela o záchranu, spoléhajíc
vždy na mne a já poletoval v oblacích na vzducholodi
této důvěry.

Když nádražní rozhlas už ohlásil tvůj vlak, a ty ve spěchu
opouštíš naši setměním rozdělenou ložnici na můj a tvůj
spánek, zamykám tvé srdce do malé nedobytné pokladničky,
z níž znovu a znovu záhadně uniká a vrací se ráno
krvácející.

Vypráví o bolavých očích přírody, které jsi našla slzící
od pepře v záseku po sekyře, o bolavých očích přírody,
které se dívaly z prázdných očních důlků hlav ryb, jež
pluly po hladině neprůhledné vody břichem nahoru,
o hrozivých očích přírody, rozdmýchávajících ničivou sílu
hurikánu nad městem, rozlévajícím se po nedohledném údolí.
Ušetřil naštěstí tebe, schovanou v malém parku ve květu
magnolie.

Jindy se vracíváš usmířená a s nadějí vyprávíš o laskavých
očích přírody, jež zachycené mezi jehličkami na špičce
sotva vzrostlých smrčků, spaly spánkem nemluvněte.

Omámená vodou horských potoků,
slzící kůrou bříz,
důstojností vyvrácených stromů,
rušivým řezem kol v jehličí,
spícím hlemýžděm na lesní cestě -
máš právo usnout, když já se probudím.

Už léta míváš stále stejný sen - o domku z karet po svých
rodičích, který se propadnul brzy po jejich smrti!

Už léta stojí jako mohutná barikáda mezi tebou a lidmi!

Ještě nakonec bych ti chtěl říct, že v noci nikoho z nich
NEPOTKÁŠ....!

Neznám důvod proč dál měníváš barvu podle záhonů květin,
jež se zdají být v noci stejně všechny černé.
Tvá ústa vypouštějí neslyšná slova, spletená z ovčí vlny
a tepaná nevinnými úmysly lehounkých kroků.

Když noc, vylekána příznakem dne,
zanechává tě vprostřed vzlyku jasného světla,
tehdy přicházíš za mnou.
Cestou ještě hledáš malinké útržky jejího šatu,
jež jsou ti v těch chvílích nejdražší vzpomínkou.
Nacházíš je na rubu listů obrovských lopuchů,
obtěžkaných slzami zapadlých hvězd,
i pod víkem popelnic, těch samoobsluh
pro třesavé ruce,
i v útrobách klímajících poupat.
Neboť nic nemizí beze zbytku, jakože dým je vzduch.
A tak je objevíš i v klíčové dírce,
v chodbě našeho domu, vybílené zřejmě ještě dřív,
než ji vůbec někdo postavil,
a posléze i na mých očích, které se otevrou,
zbavíš-li je onoho břemene odcházející nocí.
Ukládáš je pečlivě a příští rok den co den
přišíváš na plesovou róbu své přítelkyně.
Jen my dva známe to tajemství.
Tajemství delších dnů a kratších nocí.
Tajemství delších nocí a kratších dnů.
Tajemství té komické ambivalence.

Znáš také záhadu zastavených hodin a důsledky pozdních
příchodů.

Tenkrát jsi se zdržela dále od domova a nemohla najít
cestu domů oživlým městem.

Vyprávělas o bolavých očích přírody, které sji našla
zsedlé strachem na oploceném stéble trávy, o očích,
jež jsem já nikdy neviděl, o nichž jsem nevěděl, že jsou.
Za nějaký čas budu o nich znát všechno z tvých vyprávění.

Ž E N A Z A T L A N T I D Y

3/1/74 - 8/2/75

Rosta Volny

Určeno ke střídavému přednesu
pro dva hlasy

VZDÁLEN TŘI TISÍCE LET OD VÍRU ATLANTIDY
TOUŽÍM ZNOVU NALEZNOUT
POKLAD ONÉ SLADKÉ ŘEČI
KTERÁ DODNES ŽIJE V PODOBĚ PÍSNÍ
JEŽ MOŘE VYVRHLO
K MÝM NOHÁM

POSLEDNÍ SVĚDEK ZKÁZY RAJSKÉHO OSTROVA
ŽENA SE ZÁHADNÝM ÚSMĚVEM A OKROUHLÝMA OČIMA
ZNAMENÍ JEJÍ PŘÍTOMNOSTI LEŽÍ NEDOTČENA
ALE AŽ SE VRÁTÍ DOKONČÍ PÍSEŇ
KTEROU JSEM NALEZL NA POBŘEŽÍ

ONA ŽENA JE VĚČNÁ

Slýchávám její neslyšný krok
stoupající ode dna kamenných moří

Kolika jmény jsem ji volal -
Oriana

Menelúck

svatá Kateřina -

kolik domů jsem odeslal
do jedné z těch věží
kam občas nřichází
Dlouhé roky ležely neotevřeny
na okenních římsách
dokud se zdi
nezhřoutily
Neodroveděla na jediný

DNES V NOCI

BUDU JI ZNOVU

MARNĚ ČEKAT

Je tomu dávno
kdy jsem poprvé vstoupil
do krajin za médskou zdí
ve vyloupených hrobech nacházel
úlomky jejích kadeří
perleťová líčidla
na hrdle hlíněných džbánů
obrácených k nebesům

Častokrát mne mýjela
jak zaúvění z veliké dálky

Tehdy v papyru ročata byla historie
Dodnes vidím
ten úžasný zánik svě ta - - -
ležíc v chaluhách
hladí štíhlými prsty
kýl archy Noemovy

A POTOM ČTYŘICET DNU NAD NÍ PLÁČE

Též v dobách pozdějších jsem s ní rozmlouval
v pohřebních síních
nad mumií mladého krále
Onírajíc se nahá o ebenový sloup
klade na jeho čelo
modravou chruu
a když odchází
ve zlatých zrcadlech ještě dlouho doznívá
její smích

Lumír Hladík. Madona I.

H A M L E T

Klátí se bezvětřím

měsíc mu stéká tváří

Zdá se že slyší zvony

/jsou to jen medaile za,statečnost/

Břehy se češou přílivem

Namísto vlasů

ztroskotaná ráhna

Rozmlouvá truchlivě

s prázdnýma očima

Do mraků píše

Slova slova slova

STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ

. Chodíváš v potlesku
Holubích křídel
Hodinu slaví tučet apoštolů
Tam
Kde jsem já
Stál
Jesenius
Harant
Šlik
Stínáš mě krokem
Kterým odcházíš

Leoš Šedó

POSLEDNÍ SVĚDEK ZKÁZY RAJSKÉHO OSTROVA
ŽENA SE ZÁHADNÝM ÚSMĚVEM A OKROUHLÝMA OČIMA
VRACELA SE V DOBÁCH VÁLEK A POVODNÍ
JAK HROZIVÉ ZNAMENÍ KOMETY
JEJÍ RUCE NIKDY NEŽEHNALY
TŘI TISÍCE LET POSOUVALA ROZVALINY
NESMÍRNÝM OHNĚM LÁSKY
A VZPOMÍNALA NA ATLANTIDU

POKLAD JE ONĚ SLADKÉ ŘEČI
DODNES V NÍ ŽIJE V PODOBĚ PÍSNÍ
JEŽ MOŘE VYVRHLO K MÝM NOHÁM

Když chrámy v Sais
lehly popelem
tehdy mi ve snu
přišli oznámit její smrt

O týden rozději
jsem ji spatřil
pod hradbami města Saguntum

Vítězové odcházeli
a město
sralo

V TĚCH DOBÁCH SE LIDÉ ZTRÁCELI
ZA NEVYSVĚTLITELNÝCH OKOLNOSTÍ
V TĚCH DOBÁCH MIZELA MĚSTA
ZA DOPROVODU SLADKÉ HUDBY
A KAŽDÝ JAKO BY JEŠTĚ NA COSI ČEKAL
ONA JEDINÁ STAČILA UPRCHNOUT

A já
mlčenlivý svědek její proměny
spatřuji ji znovu
po tisíci letech
římskou císařovnu
jak se otevírá
malíčkému Neronovi

KRONIKY ZPÍVAJÍ
O ŽENÁCH SE ZÁHADNÝM ÚSMĚVEM
A OVÁLNÝMA OČIMA
TO ONA DOŠLA PO ŠPIČKÁCH K RAJSKÉMU STROMU
ABY PROCITLA V KOMNATÁCH TROJSKÉHO HRADU
A V PODOBĚ MESSALINY SPATŘILA ZNOVU SVĚTLO SVĚTA
TO ONA NAPLNILA KOŠÍK HADY
A USÍNÁJÍC V NÁDHERNÉM ROUCHU
TRIUMFEM SMRTI ZMAŘILA AUGUSTOVO VÍTĚZSTVÍ
TO ONA ŠEPTALA DANTEMU VERŠ ZA VERŠEM
A KDYŽ UMLKLA
PETRARCA SPATŘIL LAURU
SVATÁ KATEŘINA TOUŽILA PO BOHU
STALA SE ISOLDOU KDYŽ SE NAPLNIL JEJÍ ČAS

ONA ŽENA JE VĚČNÁ

Tři tisíce let se vracela
na počátek krve
nosouvajíc rozvaliny
nesmírným ohněm lásky
aby pak vstoupila do jiných krajín
před očima zdráhajících se andělů

Tři tisíce let
voněla bájným dechem Atlantidy
nozemšťané
se dychtivě obraceli k oknům jejího paláce
a v ústech proroků
zrála
nebeská království

neboť Atlantis
byla hvězdou

VZDÁLEN TŘI TISÍCE LET OD VÍRU ATLANTIDY
TOUŽÍM ZNOVU NALEZNOUT
POKLAD ONÉ SLADKÉ ŘEČI
KTERÁ DODNES ŽIJE V PODOBĚ PÍSNÍ
JEŽ MOŘE VYVRHLO
K MÝM NOHÁM

Tou dobou jsem se vyhýbal scénériím přespříliš tajemným.

Jako nemocní na žaludek, kteří se vyhýbají těžkým jídlům,
Raději jsem v každé setrval a objasňoval si některé otázky,
Za kterýmžto účelem jsem se zavíral v zahradě
A objevoval se na veřejnosti až v pokročilých nočních hodinách,
Nebo též bez ka bátu, ve vyzývavém postoji,
Vrhal jsem jako obvykle hněvivé pohledy k lůně
A snažil jsem se pustit z hlavy černé myšlenky,
které se člověka chytají jako polypové.
O samotě jsem měl nad sebou absolutní vládu,
Chodil jsem ze strany na stranu, jsa si plně vědom, co dělám,
Nebo jsem se natáhl v hospodě na stůl
A sníl nebo si vymýšlel různé mechanismy, řešil
malé naléhavé otázky.

Takové to byly chvíle, když jsem uváděl do praxe svou vlastní
Onirickou metodu,

Jež spočívá v tom, že člověk znásilňuje sám sebe a sníl
o čem chce,

Vyolává scény předem připravené za účasti onoho světa.

Tak se mi dařilo dobývat si cenných informací
Týkajících se mnoha pochybností, jež člověka trápí ohledně
Cest do ciziny, milostných zmatků, náboženských komplexů.

Leč veškerá opatrnost ještě nestačila,
Ježto z důvodů těžko přesně rozpoznatelných
Začal jsem automaticky klouzat po jakési šikmé ploše,
Má duše ztrácela úroveň jak propíchnutý balón,
Instinkt sebezáchovy přestával fungovat

A já zbaven nejzákladnějších předpokladů
Pa dal jsem osudově do paští telefonu,
Jenž k sobě vábí jako propast okolní předměty,
A roztřesenýma rukama jsem vytácel to osudové číslo,
Které doposud rád automaticky opakuji i ve spánku,
V nejistotě a tísní mýjely vteřiny,
Kdy jsem jako kostra u toho proklatého s tolu,
Pokrytého žlutým kretonem,

Čekal na odpověď z druhého konce světa
A druhá půlka mé bytosti už byla pochována v hrobě.
Ten přerušovaný zvuk v telefonu

Na mne působil jako zubařská vrtačka,
Zatínal se mi do duše jak je hly z výšky vysypané,
Až jsem se najednou

Začínal potit a zimničně koktat.

Můj jazyk, podobný tlícímu statku,

Se kladl mezi mne a tu, s níž jsem mluvil,

Jako ta černá záclona, která nás dělí od mrtvého.

Nechtěl jsem pokračovat v téhle nadmíru intimní konverzaci,
Kterou jsem nicméně sám vyvolával a převáděl do tak necudné polohy
Svým rozdychtěným, elektřinou nabitým hlasem.

Slyšet, jak jsem nazýván křestním jménem

Tím nuceně důvěrným tónem,

To mi působilo dlouhou nevolnost,

Místní návaly úzkosti, jež jsem se snažil zažehnout

Metodou rychlých otázek a odpovědí,
Které v ní vyvolávaly pseudoerotické vzkypění,
A to se nakonec opakovalo i u mne
V podobě počínajících erekcí a pocitů selhání.
Tu jsem se násilně rozesmál, až jsem upa dl do duševní
skleslosti.

Tyhle absurdní rozhovory trvaly několik hodin,
Až se za záštitou objevila majitelka penzionu
a náhle přerušila tu hloupou idylu,
To křečovitě vzpínání prosebníka k nebesům,
Ty katastrofy, jež mne duševně skličovaly tak,
Že nebraly konce ani po zavěšení telefonu,
Ježto jsme zpravidla zůstávali ve spojení dál,
Když jsme se viděli příštího dne v pramenu sodové vody
Anebo ve dveřích kostela,
Na je hož jméno si nechci vzpomenout.

G R E G O R Y C O R S O

nar. v Greenwich Village r.1930, rodiče Italové /ma tce bylo
16 a otci 17 let/. Rozvrácené rodinné poměry jej několikrát
přivádějí do psychiatrických léčeben a do polepšovny.
R. 1947 odsouzen na tři roky, ve vězení začíná studovat
literaturu a vzdělávat se. Procestoval mnoho zemí, prošel
řadou zaměstnání. Roku 1950 poznal Allena Ginsberga, stává
se s ním hlavním předsta vitelem americké Beat Generation.
Z díla : pět básnických sbírek... Long Live Man,
The Vestal Lady on Brattle, atd., román American
Express, několik krátkých divadelních her.

TĚM, CO SPÁCHAJÍ SEBEVRAŽDU

Bylo by lepší být naživu ve světě smrti
než být mrtev ve světě života,

zabíjejí se, protože mají ze smrti strach,

je n ti, kteří milují život, jsou s to zemřít- .

Svedomi nočního chodce
Lumír Hladík

VÝSTRAHA

Nepřipustím, aby mi někdo říkal
Že nerozumím antibásním
Všichni musí propukat v prudký smích

Proto si přece lámu hlavu
Eych čtenáři pronikl do duše

Už dosti dotazů
Vždyť na smrtelném loži
Drbe se každý svými nehty

A ještě něco:
Mně nečiní pražádné potíže
Obléci si košili jedenáct loktů dlouhou

- Jsme tedy přinejmenším hodinu
A ty mi pořád odpovídáš stejně
Snad chceš abych se zbláznila z tvých vtipů
Ale já znám tvé vtipy nazpaměť
Nelíbí se ti moje žsta oči?
Ovšem že se mi líbí tvoje oči
- Tak proč mne tedy na ně nelíbáš?
- No ovšem že tě na ně budu líbat
- Nelíbí se ti snad má prsa stehna?
- Jakkak by se mi nelíbila prsa?
- No ale proč to nedáš najevot?
- Sáhni si neproměškej příležitost
- Neman to rád sahat si z důcent
- Nacpák jsem se tu tedy svlékala?
- Nerikaj jsem ti že se tu musíš svléknout
Svlékla ses tedy sama od sebe
Oblékni se zas nezli přijde manžel
Na místo hádek
Řekně se oblec nez ti přijde muž

LAWRENCE FERLINGHETTI
1919

narozen v New Yorku, řadu let prožil v Evropě,
za války se účastnil podzemního hnutí / Francie,
Norsko /.

Po válce napsal dva nevydané romány a složil
doktorát na sorbonské universitě.

Roku 1951 založil v San Franciscu nakladatelství
City Lights Books specializované na vydávání
poezie.

Vydal: Pictures of the Gone World

román Her

dvě knihy jednoaktovek a další dvě sbírky.

LAWRENCE PERLINCHETTI:

L O N D Ý N

Londyn

zobrazeny skrz nazkrz
vlekoucí ses tramvajemi

a všichni malíři za letních nedělí
stopují přírodu

na předměstích

Mohlo to být
kdekoliv

a le nebylo

Byl to

Londýn

a Když někdo z dálky zavolal
že sehnali modelku

rozběhl jsem se přes dvůr

ale pak

když ~~se~~ si modelka začala svlékat

šaty

nebylo pod nimi nic

Čímž chci říci

že si zula střevíce

a nenašla nohy

odepnula si podprsenku

a nenašla pod ní

bradavky

a musím říct že vypadala

trochu

UŽASLE

jak tam tak stála

a dívala se

na nohy které

neměla

Ale pak se přepečlivě

zase znova oblékla

a hned jak byla zas kompletně

oblečená

byla zas úplně

normální

Opakovat zvolal někdo

a hnál se pro malířský stojan

ale ona z toho už měla strach

a odmítla dělat modelku

a pak už vždycky

chodila spát v šatech

GREGORY CORSO

V M Á R N I C I

Vzpomínám si na jejich fotografie v novinách,
nazí vy-pa-dali mnohem silněji.
Kulka v mém ža-ludku svědčila o tom, že jsem po smrti.
Díval jsem se, jak balzamovač odšroubovává skleněné víko,
změřil si mne a usmál se prvním minutám mé smrti,
pa-k se vrátil k těm dvěma mrtvolám naproti
a dál odšroubovával víko.
Když je člověk po smrti, nemůže mluvit,
a-le má pořád pocit, že může.
Byla to legrace vidět ty dva gangstery naproti, jak se poku-
šejí promluvit.
Roztáhli úzké rty a ukázali šedomodré zuby,
balzamovač, který se pořád smál, se vrátil ke mně.
Zvedl mne ja-ko matka dítě
posadil rovně do houpacího křesla.
Strčil do křesla a já se začal houpat.
Být po smrti dohromady nic neznamenal.
Jen jsem pořád cítil bolest v místě, kudy prolétla kulka.
Bože, vidět ty dva gangstery z tohotohle úhlu -
to bylo opravdu zvláštní.
Vypadali docela jinak, než v novinách.
Tady byli mladí, perfektně oholení a měli krásná těla.

Jedné noci uplavalo Bohu padesát mužů
a utonulo.
Ráno opuštěný Bůh
ponoril prst do moře
vyloužil na něm padesát duší
a ukázal směrem do věčnosti.

Z T R C S K O T A N I N O R D L I N G U

ALAN DUGAN
1923 -

narozen v Brooklynu / v New Yorku/, studoval na Mexico City Colledge, pracoval jako modelář pro firmu s lékařskými potřebami. Oženil se s dcerou známého amerického výtvarníka Bena Shanna. Žije na Manhattanu.

Vydal dosud jedinou sbírku " Poems ", sklídil za ni nejvyšší americké pocty: Pulitzerovu cenu, Národní knižní cenu a cenu Yaleské edice mladých básníků, m.j. i stipendium Prix de Rome.

JAK JSME SE DOVĚDĚLI TO JMÉNO

proud nesl mrtvoly
koní a vojáků
a svinstvo vojenské,
co svědčí o válce,
či vládním zákroku,
a nás to míjelo,
nás všechno míjí, to
je prostě řeka. Pak
plul kolem na kládě
voják, byl opilý,
a my se ptali, proč
sem on a tenhle krám
odtamtud teď shůry připlouvá.
Přátelé, povídal, velikou
bitvu na Gra niku
teď zrovna vyhráli
Řekové, všichni
až na Lakedaimonské
a na mě. To je fór
jen mezi mnou a tím
Alexandrem, co teď
se o něm ~~řekové~~, volové,
dovíte, že je bůh.

LE ROI JONES
1934 -

narozen v Newarku / New Jersey / v rodině černošského listonoše. Studoval na Rutgersově, Howardově a kolumbijské universitě, složil doktorát z německé literatury. Pracoval jako redaktor časopisu Yugen a The Floating Bear a v nakladatelství Toten Press. Vydal dosud jen dvě básnické sbírky, hodně však publikoval poezii v literárních časopisech. Autor divadelní hry Holanďan / The Dutchman /, uspořádal významnou antologii nové americké prózy / The Moderns./.

MISE EN SCÈNE: Newark 1947

Zelený neonový sníh víří. Rybárna
zavírá. Podomní obchodník se klaní
v pilinách, jiný chce znova nasadit
plechové kloboučky na prázdné lahve od
sodovky.

Rybárna

zavírá. Černoši ve čtyři ráno
spí, klímají, nebo objíma jí
stoly. Pokladna markuje
šestadvacet centů.
Balíček Lucky Strike.

Jazzový kapelník zvrací

a uštvane vyhlíží
z telefonní budky.
Je tam s bílou ženou,
o které rodiče nevědí,
kde je.

VZDALENE FŘÍTELKYNI

Foněvadž jsem tě kdysi zbil,
 opilý a pobodaný týdny trápení,
 a víc jsem tě neuviděl
 a ty s dnes mě la pro mne klidná slova,
 myslím si teď,
 že jsem byl větší blázen než ty,
 ty s byla udělaná do laciného vína,
 mne držely knihy.
 Jednou jsi ke mně běžela nahá
 po kolena ve studeném březnovém příboji
 na zrádné pláži mezi dvěma
 bušícími spoustami moře,
 viděl jsem tě jak hinduistickou Devu,
 lehké nohy tančící ve vlnách,
 nadra jako snová nadra
 moře, dítě a astrální
 Venuše, z nichž tryská mléko.
 A vyměnili jsme si slyné rty.

Vize tvého těla
 mne držely v extázi týdny, byl jsem dokonce
 v jakémś transu po tobě
 i tenkrát v zubařském křesle.
 Zkamenělou jsem tě na šel znova
 v Zinnerově knize o indickém umění:
 Tančíš tímto životem
 s půvabem a láskou, s prsteny
 a ma lým zlatým pásem, přímo nad
 nahým rpzkrokem,
 a pomy slel jsem si, že je víc půvabu, víc lásky
 v divokém devanském životě, kam patříš,
 než v tomto životě šatů a podvazkových pásů,
 které kdy dáš
 nebo dosta neš.

UDÁNÍ: Aneb CPĚT VYFUZEN Z CÍRKVE

S tebou je ten malér,
že když sedíš na lavičce vzadu na dvoře,
vidíš, jak se stará laťka v plotě mění
v drahokamy vykládanou pláštěv ze zlatých drátů,
hovořících o huďbě, etc.

Ten malér je o to horší, že záblesky trávy
jsou střídavě zelené
a neviditelně zelené
a neexistující
zatímco píano v domě hraje
FOD HVĚZDNATOU VLAJKOU NAVĚKY!

Syn domovnice nemá hudební sluch

"S tebou je ten malér, že se pořád chováš
jak génius:
jenže ty žádnéj génius nejseš, seš jenom
vejtaha a vlastně ani to ne, seš nula,
vobyčejnej pitomej hajzl!
VYSTŘEL MI Z BARAKU!"

"Tady tě mám, a ještě k tomu si sedíš na sluníčku!
Všiml sis těch kytěk? Tamhle to je
kosatec, tady jsou hyacinty a tohle
jsou poupata tulipánů. Myslel jsem, že je to broskvoň
na sousedově dvoře. Domovnice říká, že je to
ammand, ale a m m a n d rozkveté vždycky první..."

S tebou je ten malér,
že si ani neutrhneš, ani tomu nedáš pokoj.

Co je to za rostlinu, co vy hání ty hle
vysoké, tenké, tuhé a zelené lístky? Povrch
jakého pravidelného mnohostěnu
by vytvořily čáry, kdyby se nakreslily
od špičky každého listu?
Netroufáš si pro to vymyslet jméno.
Nepojmené ti hrozí, že tě zničí -

K čertu s tím. Je to subtropická lilie.

Ten malér, že se opíráš zády o zeď
a nikdo ti nevymluví, že skrz ni můžeš každým
okamžikem propadnout.

Ten malér s tebou je de facto v tom,
že nemyslíš, že se prostě jen užíváš.
Usedl jsem a snědl mrkev.

S P I K E H A W K I N S

PASTA

Ryba počítá do
80 a potom
padá přes okraj
dosud poznáního
světa

PAPOUŠEK V RUKAVICÍCH

Z nepozornosti
nechal jsem klobouk v ohni
Tvar má
ale když se ho dotknu
spálím se
Japonský lukostřelec
se dívá na mě
z kopce
Unikám bez klobouku

M I K E E V A N S

PRÁSK

A nikdy jsem se nezastavil
 na útěku
ode dne kdy mi pověděli
že všichni cowboyové a Indiáni
 na
 konci
 zahrady
jsou dávno
 mrtví

Sestavili :

*Lumír Hladík
Václav Krístek
Eva Pospíchalová
Zuzana Trojanová
Rostě Volný*

Foto :

Václav Krístek

*Pouze 3 exempláře s vyloučením
veřejnosti.*

ORIGINAL

Dokumenty

PROVO

Bible hippies